

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **B. C. T.**, narozen dne X
státní příslušnost X
bytem v ČR: X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2022, č. j. OAM-969/ZA-ZA11-ZA17-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastaveno řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany z důvodu, že tato žádost byla shledána nepřipustnou podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě předně uvedl, že byl v předcházejícím řízení zkrácen na svých právech a rozhodnutí žalovaného napadá v celém rozsahu výroku. Dále v zásadě obecně namítal porušení ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve spojení s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu, ustanovení § 12 zákona o azylu, ustanovení § 14a zákona o azylu a ustanovení § 50 odst. 3 a 4 správního řádu ze strany žalovaného. Uvedl přitom, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a trpící vadami, zejména v podobě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost, nesprávné a nepřiměřené.
3. Dále žalobce shrnul svůj azylový příběh a poukázal na jeho zlehčení ze strany žalovaného, který kupř. nesprávně uvedl, že se turecká policie přišla jednou zeptat rodičů na to, kde nyní žalobce pobývá, ačkoli ve skutečnosti se policie chodí ptát od roku 2019 rodičů žalobce pravidelně, sleduje dům rodičů a kontroluje často, zda se nevrátil.
4. Žalobce rovněž žalovanému vytkl, že se nezabýval tím, zda nedošlo k zásadní směně situace v zemi jeho původu. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. března 2021, č.j. 3 Azs 6/2011-96. Opakovaně též poukázal na zlehčování jeho azylového příběhu žalovaným. Nově k němu uvedl, že byl spolu se svou rodinou anonymně udáván, že chtěl překročit hranice Turecka. S odkazem na to, že otec kamaráda žalobce byl odsouzen po zjištění, že je X, tvrdil, že kterýkoli X může být zatčen policií. S odkazem na zprávu organizace Human Rights Watch dále rozporoval závěry žalovaného v tom směru, že trestnímu stíhání jsou v Turecku vystaveni pouze někteří X.
5. Žalobce dále namítal neaktuálnost a nedostatečnost informací o zemi původu žalobce, z nichž žalovaný vycházel. Vytkl žalovanému také to, že nezohlednil i jiné zdroje jako například mezinárodně uznávané neziskové organizace. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2017, č.j. 1 Azs 209/2017-49, uvedl, že si žalovaný měl opatřit i jiné zdroje než ty, které obvykle používá. Z nich je pak podle žalobce patrné, že v Turecku nejsou pronásledováni jen politici, lékaři a právníci, ale rovněž řadoví členové hnutí. Podle zpráv organizací Human Rights Association a Human Rights Watch došlo k nárůstu případů mučení a špatného zacházení s cílem používat trestání, ponižování a zneužívání moci jako nástroje trestního stíhání za účelem získávání důkazů a přiznání a největší cílovou skupinou při zadržování, stíhání a odsuzování za falešný terorismus jsou ti, kteří mají údajně spojení s X, které Turecko považuje za teroristickou organizaci a nazývá ji X.
6. Žalobce rovněž namítal, že mu byly ve správním řízení tlumočeny jenom obecné informace a že tlumočnick měnil předkládané informace. Tlumočnick rovněž situaci žalobce bagatelizoval. Proto žalovaný neporozuměl skutečné situaci žalobce, když zajistil tlumočnicka zastupujícího státní složky, což žalobce poškodilo. Pohovor by tak

podle jeho názoru měl proběhnout znovu za účasti nestranného překladatele. Teprve tehdy, když bylo žalobci jeho kamarádem přeloženo napadené rozhodnutí, se žalobce utvrdil v tom, že informace uvedené v napadeném rozhodnutí neodpovídají skutečnostem, které uváděl během pohovoru a že spousta z nich chybí, je pozměněná nebo zjednodušená. To je také novým důvodem pro podání opakované žádosti. Jako příklad nesprávného tlumočení žalobce uvedl opět konstatování žalovaného, že se turecká policie přišla jednou zeptat rodičů na to, kde nyní žalobce pobývá, ačkoli ve skutečnosti se policie chodí ptát od roku 2019 rodičů žalobce pravidelně, sleduje dům rodičů a kontroluje často, zda se nevrátil. Další nesprávnosti v tlumočení spatřuje v tvrzení žalovaného, že si žalobce v roce 2019 vyřídil studentský výměnný pobyt tzv. Erasmus, což není pravdivá informace, neboť na pohovoru uvedl, že mu k vízům dopomohlo objednání přípravného výměnného jazykového kurzu, a dále to, že účelem vycestování žalobce ze země bylo opuštění Turecka, kde mu hrozilo nebezpečí, a nikoli studium, které použil pouze jako prostředek k tomu, jak se dostat ze země.

7. Další novou skutečností, je to, že žalobci nebylo doručeno předchozí rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a on tak ztratil možnost podat proti němu opravný prostředek a bránit se tak proti rozhodnutí žalovaného. Mimo jiné i z toho důvodu podal opakovanou žádost.
8. Závěrem podané žaloby tak žalobce navrhl zdejšímu soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne shrnul obsah žalobcem podané žaloby, vyjádřil s ní nesouhlas a odkázal na obsah správního spisu i napadeného rozhodnutí.
10. Dále žalovaný nesouhlasil konkrétně s námitkou ohledně nových důkazů, když žalobce při poskytování údajů ke své opakované žádosti uvedl, že jediná nová věc je ta, že jej asi před dvěma týdny sháněla turecká policie, na kterou se měl dostavit. Žalobce přitom vůbec nezmiňoval žádný dokument o udání, ačkoli o něm věděl, když jej měl od 14. 2. 2020 v ruce. O tomto dokumentu se nezmiňoval ani u první své žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 13. 10. 2020, přestože byl žalovaným tázan, zda chce doložit na podporu svých tvrzení nějaké doklady, dokumenty či jiné materiály.
11. K žalobcem namítanému nesprávnému tlumočení žalovaný uvedl, že žalobce měl nepřesnosti v tlumočení uplatnit hned, jakmile měl podezření, že překlad není věrný, a nečekat až do podání žaloby. Kromě toho žalobce ani nechtěl k výslovnému dotazu žalovaného na závěr pohovoru zpětně přetlumočit všechny otázky i odpovědi.
12. Žalovaný dále uvedl, že nerozumí námitce ohledně doručení, když žalobce si osobně převzal předvolání k převzetí rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany dne 4. 4. 2022. Dne 20. 4. 2022 pak byl proti podpisu protokolu seznámen s napadeným rozhodnutím, které si také převzal, načež si podal žalobu.
13. Dále žalovaný uvedl, že je odpovědností žalobce sdělit v podané žádosti podstatné změny okolností ve vztahu k pronásledování či hrozbě vážné újmy, avšak žalobce tak neučinil, zůstal v tomto směru zcela pasivní a fakticky opakoval důvody svojí předchozí žádosti.

14. Žalovaný tak setrval na tom, že žalobce ve své aktuální žádosti neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možné posuzovat jako nové ve smyslu zákona o azylu a kterými by se měl správní orgán znovu meritorně zabývat.
15. Na závěr poté žalovaný navrhl zdejšímu soudu, aby podanou žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

16. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
17. Žalobce podal dne 22. 11. 2021 žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž následně byl žalovaným vyzván k poskytnutí údajů k této žádosti. Údaje k podané žádosti poskytl žalobce dne 1. 12. 2021, když mimo jiné uvedl, že je narozena dne X ve městě X v X, jejímž je státním příslušníkem, národností je X, dorozumí se turecky, je X, není členem žádné politické strany, je svobodný a bezdětný. Jako poslední místo bydliště ve vlasti uvedl adresu ve městě X. K průběhu cesty do České republiky se následně vyjádřil tak, že dne X cestoval letecky z X přes X do Prahy, kdy měl vyřízeno české studentské vízum. Rovněž vypověděl, že předtím nepobýval ve státech Evropské unie a nemá udělena žádná víza nebo povolení k pobytu v jiných státech. Dále sdělil, že o mezinárodní ochranu již v České republice žádal v roce 2019 s negativním výsledkem. Ohledně svého zdravotního stavu konstatoval, že je zdravý a nemá žádné zvláštní zdravotní potřeby. Ohledně důvodů své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že mu právník jeho otce poradil, aby pro jistotu opustil Turecko, protože otec je vyšetřován v souvislosti s X, kdy i jeho jméno se údajně objevilo v nějakých vyšetřovacích složkách, neboť v minulosti studoval na vojenské akademii, a proto tam teď často figuruje jeho jméno. Již jednou se snažil nelegálně Turecko opustit. Jako jedinou novou věc uvedl to, že jej asi před dvěma týdny sháněla turecká policie, jelikož se má dostavit na policejní stanici, kde se domnívá, že jej chtějí vyslechnout. Místo něj s nimi šli rodiče žalobce, kteří vypověděli, že neví, kde žalobce je a tím to skončilo. Vyjádřil obavu, že bude vyšetřován a pak odsouzen. Na závěr uvedl výslovně, že žádné jiné důvody k žádosti o mezinárodní ochranu nemá. Dále ještě doplnil k dotazu žalovaného, že otec je vyšetřován na svobodě a věc je nyní na tureckém nejvyšším soudě.
18. O předchozí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 3. 10. 2021 rozhodl žalovaný tak, že se mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje.
19. Za účelem posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany si žalovaný opatřil i písemný materiál označený jako „Turecko, Informace Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky“ ze dne 6. ledna 2020 zaměřený na X, včetně situace a zacházení se stoupenci nebo lidmi považovanými za stoupence. Z tohoto písemného materiálu se mimo jiné podává, že neexistuje žádné oficiální členství v X, když jeho členové jsou identifikováni podle celé řady různých kritérií a že profily osob zatčených nebo odsouzených za trestné činy související s terorismem zahrnují příslušníky armády, soudce a státní zástupce, státní zaměstnance, poslance parlamentu, novináře, ochránce lidských práv, studenty a právníky, akademiky, učitele, ženy v domácnosti, odboráře, policisty a další profesionály. Dále byl ve správním spisu založen písemný materiál ze dne 19. 5. 2021 označený jako „Turecko, Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, Stav: květen 2021“, ze

kterého se mimo jiné podávají informace o politické situaci, ratifikaci mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách, mučení, trestu smrti, možnosti vycestování a návratu do vlasti, spolupráci s UNHCR, azylovém systému a aktivních vojenských konfliktech. V předmětném dokumentu jsou rovněž konkrétně označeny četné zdroje, ze kterých bylo při jeho přípravě čerpáno. Z tohoto materiálu se pak podává mimo jiné, že Ústava v Turecku zaručuje svobodu vnitřního pohybu, cestování do zahraničí, svobodu emigrace i repatriace, avšak vláda tato práva omezuje, a že vláda pokračovala v omezování zahraničního cestování pro některé občany obviněné z X nebo z neúspěšného pokusu o převrat v roce 2016.

20. Součástí správního spisu je i rozhodnutí ze dne 19. 7. 2021, č. j. OAM-675/ZA-ZA11-ZA17-2020 (dále jen „předchozí rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl o předchozí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu se neuděluje, a ze kterého se podává, že žalobce uplatnil jako důvody pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany obavu ze zatčení z důvodu X.
21. Před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný umožnil žalobci, aby se seznámil s podklady rozhodnutí. Ten si však předvolání k seznámí se s podklady rozhodnutí nepřevzal, protože se následně ve stanoveném termínu k tomuto úkonu nedostavil.
22. Následně tedy žalovaný vydal napadené rozhodnutí, k jehož převzetí byl žalobce předvolán a které si dne 20. 4. 2022 osobně převzal, čímž nabylo právní moci.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (procedurální směrnice), a po projednání věci, k němuž nařídil jednání, dospěl k následujícím závěrům, přičemž vycházel z následující právní úpravy.
24. Podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu *se pro účely tohoto zákona rozumí opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.*
25. Podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*
26. Podle ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.*

27. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
28. Zdejší soud předně na tomto místě konstatuje, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím, je třeba považovat za opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu výše citovaného ustanovení § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, což ostatně nerozpoukává ani žalobce. V souvislosti s podanou žalobou tak zdejší soud považuje za vhodné odkázat na závěry vyjádřené v judikatuře Nejvyššího správního soudu týkající se takových žádostí. Konkrétně v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času.*“ A dále: „*Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata.*“ Rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, uvedl: „*Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“
29. V usnesení ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 57/2017-52, poté Nejvyšší správní soud uvedl: „*Opakovanou žádost o mezinárodní ochranu lze věcně posoudit pouze tehdy, uvedl-li žadatel nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřijatelnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“
30. Citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu tedy směřují k tomu, že institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany by měl být použit pouze v odůvodněných případech. Na druhou stranu správní orgán má i u těchto žádostí povinnost náležitě šetřit jejich relevanci, zejména pak má zjišťovat, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí nové skutečnosti relevantní z hlediska azylu nebo

doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho zavinění předmětem zkoumání v rámci řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, či zda nedošlo k takové změně situace v zemi původu žadatele, která by mohla odůvodňovat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pokud žadatel o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti uvádí nebo pokud došlo v zemi původu žadatele k relevantní změně okolností, je správní orgán povinen opakovanou žádost tohoto žadatele meritorně posoudit.

31. Srovnáním důvodů uvedených žalobcem již v řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany s důvody uvedenými v řízení o jeho opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany se žalovaný v projednávané věci zabýval zejména na stranách 2 a 3 napadeného rozhodnutí. Přitom dospěl dle názoru zdejšího soudu ke správnému závěru, že žalobce uvedl v obou těchto řízeních shodné důvody. Obě uvedené žádosti totiž odůvodnil obavou z vyšetřování a odsouzení v souvislosti se skutečností, že otec žalobce je vyšetřován v souvislosti s X. Tento uvedený důvod však již byl předmětem zkoumání v řízení o předchozí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Konkrétně se jím žalovaný zabýval na stranách 3 - 5 předchozího rozhodnutí. Nad rámec tohoto důvodu navíc žalobce ke své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že jediná nová věc je ta, že je pozvaný na policejní stanici, na kterou se má dostavit, kdy místo něj tam šli rodiče žalobce, řekli jim, že neví, kde žalobce je, a tím to skončilo. Soud má ve shodě s žalovaným za to, že tato okolnost nijak nemění podstatu důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť předvolání k výsledku ze strany policie je standardním úkonem trestního řízení, z něhož nelze bez dalšího usuzovat na důvodnost obavy z azylově relevantního důvodu. Kromě toho v situaci, kdy otec žalobce je policií trestně stíhán, nejeví se nikterak mimořádným to, že policie má potřebu vyslechnout i žalobce coby rodinného příslušníka. Soud neshledává nic rizikového ani na tom, že se policisté rodičů žalobce dotazovali, kde se žalobce nachází, když se jim zřejmě nepodařilo doručit žalobci předvolání k výsledku a dostavili se místo něj jeho rodiče.
32. K námitce žalobce, že se turecká policie nepřišla zeptat rodičů na to, kde nyní žalobce pobývá, pouze jednou, ale chodí ptát se od roku 2019 rodičů žalobce pravidelně, sleduje dům rodičů a kontroluje často, zda se nevrátil, lze uvést jen tolik, že žalobce v poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že jej asi před dvěma týdny sháněla turecká policie a poté, co se na policii místo něj dostavili jeho rodiče a řekli jim, že neví, kde žalobce je, to skončilo. Z toho pak nijak nevyplývá, že by se policie na žalobce vyptávala delší dobu a pravidelně, ani že by sledovala dům rodičů a kontrolovala často, zda se nevrátil. Soud tak nemůže přisvědčit námitce žalobce v tom směru, že by žalovaný jeho azylový příběh jakkoli zlehčoval.
33. Žalovaný se také na straně 3 napadeného rozhodnutí dostatečně zabýval tím, zda došlo k zásadní změně situace v zemi původu žalobce, přestože žalobce sám žádnou změnu situace v řízení před žalovaným neuplatňoval, protože je jeho námitka v tomto směru rovněž nedůvodná.
34. K žalobcem nově v žalobě uvedeným skutečnostem soud uvádí, že tyto mohl nepochybně uplatnit již v řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to včetně dokladu o jeho udání, který měl podle svého tvrzení v držení již od 14. 2. 2020. A jelikož předchozí rozhodnutí bylo vydáno až dne 19. 7. 2021, mohl nepochybně tento doklad předložit a z něj vyplývající skutečnosti uplatnit již v řízení o

jeho předchozí žádosti, což platí i o ostatních žalobcem nově uváděným skutečností, ke kterým navíc ani netvrdil, proč je bez své viny nemohl uplatnit již v předchozím řízení, natož pak v řízení předcházejícímu vydání napadeného rozhodnutí.

35. K dále žalobcem namítané neaktuálnosti podkladů zajištěných žalovanými k situaci v zemi původu žalobce soud konstatuje, že žalobce v poskytnutí údajů k jeho opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl nic, z čeho by bylo možné usuzovat na neaktuálnost použitých podkladů k situaci o zemi původu žalobce. Žalobcem odkazovaná zpráva Human Rights Association je přitom ještě staršího data nežli podklady, které použil žalovaný a které mimo jiné samy o sobě představují shrnutí poměrně velkého množství zdrojů, jejichž výčet je v těchto podkladech rovněž obsažen. Žalovaný mohl jistě použít i jiné podklady, nebyl však povinen tak v tomto případě postupovat, neboť jím použité podklady obsahově pokrývaly žalobcem uvedené důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kdy mimo jiné žalobce neuváděl ani to, že by snad byl X, když v poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení ani není členem žádné politické strany či politické skupiny.
36. Pokud jde o námitku nesprávného tlumočení, tuto jistě v projednávané věci nelze již úspěšně uplatnit ohledně protokolu o pohovoru k předchozí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, neboť v tomto případě si žalobce v zákonné lhůtě žalobu, ve které tuto námitku mohl uplatnit, nepodal. Z poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu v projednávané věci pak nijak nevyplývá, že by snad mohlo dojít k nějakým nepřesnostem či pochybení při tlumočení. Tuto námitku má proto soud za ryze účelovou. Přítomná tlumočnice neměla přitom žádný důvod měnit či zlehčovat údaje uváděné žalobcem. Její podjatost rovněž žalobce nenamítal.
37. Co se týče nedoručení předchozího rozhodnutí, toto nemůže být důvodem pro podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu, který by ji kvalifikoval k meritornímu posouzení. Ostatně byla-li by tato námitka vskutku důvodná, měl by žalobce stále možnost žalobu proti předchozímu rozhodnutí podat, neboť v takovém případě by mu ještě nemohl skončit lhůta pro podání žaloby ve smyslu ust. § 72 odst. 1 s.ř.s.
38. K obecným námitkám žalobce uvedeným v žalobě ohledně porušení jednotlivých zákonných ustanovení poté zdejší soud uvádí, že v postupu žalovaného pochybení neshledal. Rozsah odůvodnění napadeného rozhodnutí je odpovídající jeho výroku, přičemž výklad zákona ze strany žalovaného v těchto ohledech zdejší soud neshledal chybným. Zároveň má zdejší soud za to, že žalovaný zjistil všechny rozhodné okolnosti a vyšel z řádně zjištěného skutkového stavu, když žalobci umožnil sdělit veškeré skutečnosti týkající se jeho žádosti.
39. Zdejší soud tak shrnuje, že správným je závěr žalovaného, že žalobce ve své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádnou novou skutečnost, která by byla relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, a která zároveň nebyla bez jeho zavinění předmětem zkoumání v rámci řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Rovněž správný je i závěr žalovaného o tom, že od doby meritorního posuzování předchozí žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany nedošlo v Turecku k žádné zásadní změně situace, která by mohla zakládat opodstatněnost opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.
40. S ohledem na shora uvedené proto nezbyvá zdejšímu soudu než uzavřít, že žalovaný se s opakovanou žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany řádně vypořádal,

dostatečně odůvodnil, proč tuto žádost meritorně nepřezkoumal, a postupoval v souladu s právními předpisy, když řízení o této žádosti zastavil podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu, jelikož tato žádost byla shledána nepřípustnou podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu ve spojení s ustanovením § 11a odst. 1 zákona o azylu.

VI. Závěr a náklady řízení

41. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
42. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 21. června 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v.r.

samosoudce